VERANDER JE LEVEN - VERANDER DE WERELD OM JE HEEN

ACTIEF

21e jaargang-nummer 5

EEN WONDER IN NEW YORK

Verdwaalde mensen vinden hun weg

DE VREDESTICHTER

Een betere manier

EEN NIEUWE BESTEMMING

Van oud vuil tot schat

Actief

Copyright 2020 Actief
Alle rechten voorbehouden

Vertaald door:
Koos en Maria Stenger
Layout en ontwerp:
Koos Stenger en Gentian Suci
Redactie: Ronan Keane

www.actiefonline.org

De Bijbelvertaling is genomen uit Het Boek, Copyright 1988 International Bible Society, tenzij anders wordt vermeld.

Inhoud

3 Als je het mij vraagt
4 Wij lopen niet alleen
6 De innerlijke superheld
10 Het onbaatzuchtige leven
12 Iemand kijkt toe
14 Wonder in New York
20 Het blad omslaan
22 Een nieuwe bestemming
24 Een ecologisch zandkorreltje
26 De vredestichter
28 De man in het grijze kostuum
30 Boodschap van Jezus

De HERE geeft mij zijn kracht,
Hij is het schild waarachter ik schuil. Mijn hart heeft op Hem vertrouwd en Hij heeft mij geholpen.

-Psalm 28:7

Laten we een verschil maken in deze wereld

Heb je weleens gewenst dat je iets kon doen om de wereld te veranderen? Maar dan had je het gevoel dat je met jouw onbenullige leventje niet veel zou kunnen bereiken. Laat me je vertellen dat je er dan volkomen naast zit. Wij kunnen allemaal, stuk voor stuk, een verschil maken. Dat wil niet zeggen dat we oorlogen kunnen doen ophouden, of een geneesmiddel voor kanker zullen vinden, en een einde kunnen maken aan alle honger en armoede. Maar we kunnen de rol die God ons gegeven heeft in het leven zo goed mogelijk vervullen.

Terwijl ik aan dit nummer van Actief bezig was kwam ik twee citaten van bijzondere vrouwen tegen, die dit beamen. Het eerste citaat wordt toegeschreven aan Gandhi, maar was eigenlijk afkomstig van een lerares aan de middelbare school; Arleen Lorrance: “Wees zelf de verandering die je wilt zien plaatsvinden.” Het tweede is afkomstig van St. Catharina van Siena: “Als je de rol vervult die God voor je in gedachten heeft, zul je de hele wereld lichter maken.”

Er bestaat niet zoiets als een onbelangrijk, onbenullig leven. In plaats van ons hoofd in het zand te steken en te denken dat we niets kunnen doen, is het wel degelijk mogelijk de moed op te vatten en ons uit te spreken tegen dingen die niet juist zijn. We kunnen de tijd nemen om empathie en medeleven te betrachten, we kunnen vrede rondom ons creëren door te beginnen met het creëren van vrede in onszelf, we kunnen vriendelijke dingen doen voor mensen die we tegenkomen, en tenslotte kunnen we van onszelf houden. Door onze verantwoordelijkheid te nemen bewerkstelligen we een zinvolle verandering. Natuurlijk kunnen we dat niet alleen. Maar met God kan dat wel. Hij zal in ons werken en samen met ons een verschil maken.

De redactie

WE LOPEN NIET ALLEEN

Door Chris Mizrany

Vaak horen we de vergelijking van ons leven met het lopen van een wedloop of een reis waar we ons in begeven. Er bestaan talloze liedjes, boeken en preken die op dat onderwerp gebaseerd zijn. Omdat ik zelf graag hardloop vind ik inspiratie in het vers: 'Daarbij moeten wij blijven kijken naar Jezus, die ons de weg wijst. Hij is het doel van ons geloof. Hij kon Zich aan het kruis laten slaan en de schande negeren, omdat Hij wist welke blijdschap Hem te wachten stond.'[1] Maar laatst kwam het voor me tot leven in een heel nieuw verband.

Ik hoorde eens een verhaal over een jongetje dat verlamd was en zijn lichaam niet kon bewegen, behalve zijn hoofd. Het was duidelijk dat hij er niet aan hoefde te beginnen om sport te gaan beoefenen. Maar zo snel liet hij zich niet kisten. Toen hij gehoord had over een race van 5 km die gehouden werd om geld in te zamelen voor een vriend die door een tragisch ongeluk ook verlamd was geraakt, kreeg hij een spectaculair idee. Met behulp van de technologie die het hem mogelijk maakt om boodschappen te typen door zijn ogen en zijn hoofd te bewegen, zei hij tegen zijn vader: "Ik wil aan die race deelnemen."

In plaats van hem te overtuigen hoe onmogelijk dat plan zou zijn maakte zijn vader een wagentje voor hem waar hij in kon liggen en hij trok hem de hele weg van 5 km achter zich aan. Aan het einde van de race typte zijn zoon nog een boodschap: "Dit is voor het eerst dat ik me niet gehandicapt voel." Dus deden ze het nog eens. En nog eens. En nog eens!

Tot op heden heeft de vader samen met zijn zoon deelgenomen aan meer dan 300 wedlopen, waaronder marathons en triatlons. Hij rent, zwemt en fietst met hem, trekt, duwt en draagt hem de hele weg. Waarom doet hij dat? Omdat hij van zijn zoon houdt en wil dat hij gelukkig is. De zoon heeft niets bijzonders gedaan om zo'n liefde te verdienen. Hij is de zoon en daar gaat het om.

Wij zijn de kinderen van onze hemelse Vader, wat betekent dat we het niet alleen hoeven te trekken als we niet meer kunnen. We kunnen terugvallen in Zijn armen en dan draagt Hij ons. Dat is de betekenis van het vers: "Ik zal altijd voor u zorgen, Ik zal u nooit in de steek laten."[2]

In wat voor puinhoop we ons ook bevinden en wat voor soort problemen we ook tegenkomen, Zijn liefde voor ons verkoelt nooit. Hij is altijd aanwezig, staat klaar om ons te helpen ieder doel te bereiken, en op een dag lopen we samen over de finishlijn.

<< >>

1. Hebreeën 12:1–2
2. Hebreeën 13:5

DE INNERLIJKE SUPER-HELD

Door Maria Fontaine

Heb je weleens meegemaakt dat je problemen of pijntjes had die zo slopend waren dat het je verbaasde hoeveel het je aangreep? Het was misschien alleen maar een zere teen of pijn in je oor; dingen die ogenschijnlijk weinig om het lijf hebben, maar waardoor je die dag behoorlijk onder druk kwam te staan. En dan komt er iemand aanzetten die je doodleuk vertelt: "Vooruit, stel je niet aan. Ik heb zo vaak oorinfecties en leuk is het niet, maar ik laat me er echt niet door op mijn kop zitten. Je moet gewoon positief blijven en doorgaan."

Het is zeker waar dat we "in alle omstandigheden dankbaar zouden moeten blijven,"[1] maar op zulke momenten is het toch best lastig om je hoofd boven water te houden.

Je hebt het gevoel alsof je niet eens normaal na kunt denken en hoe kun je iemand die nog nooit hetzelfde heeft gehad duidelijk maken hoe ellendig je je voelt? Stel je je alleen maar aan? Of wordt iedereen op een andere manier door pijn en lijden aangepakt? We kunnen tenslotte niet zien wat er in anderen omgaat. Ze zijn misschien op hun manier wel heldhaftig en oprecht hun best aan het doen, maar op het moment dat wij door die pijn overweldigd dreigen te worden zien we het toch even anders. En zo benaderen wij anderen natuurlijk ook. Wij zien iemand ten onder gaan aan iets dat er eigenlijk volkomen onbelangrijk uitziet. Vanuit ons oogpunt is het probleem dat die persoon doormaakt helemaal niet zo ernstig, maar zijn wij wel in staat om te bepalen of dat waar is?

Het lijkt duidelijk dat mensen die hongersnood of oorlogen meemaken, geweld of martelingen ondergaan een niveau van lijden en verlies moeten doorstaan dat

veel groter is dan dat waar de doorsnee mens mee te maken heeft. Maar heel vaak heb je gevallen van lijden die ook ernstig en afmattend zijn, maar inwendig, onzichtbaar gedragen worden. Vaak is de diepgang en de omvang van de dingen waar mensen doorheen gaan niet zomaar aan de buitenkant te zien.

Ik ken iemand die ik als een echte heilige beschouw die het grootste deel van zijn leven pijn heeft gehad van een niveau dat ik zeker niet zou kunnen verdragen. Maar ondanks het feit dat hij soms zijn ogen niet eens kan openhouden van de pijn, staat hij op en gaat hij van start met zijn dag, of strompelt hij soms door de dag met geduld en toewijding en medeleven voor anderen. Hij is zo positief dat je hem zomaar zou passeren zonder je te realiseren met wat voor lijden hij iedere dag te maken heeft.

Naast het fysieke lijden bestaat er nog een andere vorm van lijden die nog heviger kan zijn, maar minder zichtbaar is. In de Bijbel staat: "Een moedig hart is de mens tot steun, zowel in geestelijk als lichamelijk lijden, maar wie zal een ontmoedigd hart tot steun zijn?"[2] Dat schijnt te betekenen dat een bepaald geestelijk lijden nog ondraaglijker is dan de gebreken en het lijden van het lichaam en de gedachten. Zelfs de vreselijke fysieke ellende die Jezus voelde was nog niets vergeleken bij de verschrikkingen die Hij doormaakte toen het leek alsof Hij in de steek werd gelaten door Zijn Vader terwijl Hij aan het kruis hing. Zijn kreet: "Mijn God, mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?" was van een diepte en totale kwelling waar elke ervaring met fysiek lijden nietig door lijkt.[3] Maar dat lijden was voor de omstanders niet het meest zichtbaar.

In de Bijbel worden we vermaand dat we niet moeten oordelen naar uiterlijke schijn.[4] Alles ziet er misschien prima uit, terwijl de realiteit een heel ander verhaal is. Onze gewaarwording van de situatie kan ervoor zorgen dat we onderschatten wat iemand doormaakt. Er zijn veel gebeurtenissen die het leven van een ander uiteen kunnen doen spatten terwijl ze in onze ogen zo onbeduidend zijn.

We hebben allemaal weleens te maken met iemands reactie op of problemen met iets dat wij onbelangrijk vinden. Dan zijn we gauw geneigd om een houding aan te nemen van 'wat een kinderachtig gedoe.' Maar hopelijk kunnen we daarbij bedenken dat wij niet kunnen weten waar een ander voor staat en hoe hij zich voelt bij zo'n ogenschijnlijk pietluttig pijntje, zo'n teleurstelling, zo'n tegenslag of zo'n ongemak.

God ziet wat wij niet kunnen zien. Wij hoeven niet te bepalen hoe groot het lijden van iemand is of te beoordelen of iemand Zijn liefde en medeleven, die door ons als Zijn vertegenwoordigers op aarde heen zou moeten stromen, wel waardig is. De opdracht die Hij ons geeft is Hem te volgen en Zijn onvoorwaardelijke liefde te laten zien aan deze wereld die haar zo hard nodig heeft. Laten we dan ophouden, anderen met ons beperkte vermogen te veroordelen als we hen zien worstelen met de uitdagingen en tegenslagen waar zij mee te maken hebben.

Medeleven is zo belangrijk om de mensen die we tegenkomen te kunnen helpen. Als we begrip en genade laten zien komt Gods onvoorwaardelijke liefde door, ook wanneer we niet precies weten wat we moeten zeggen of doen. Hij troost ons en geeft ons nieuwe moed in alle ontberingen en beproevingen. Hij doet dat, opdat wij anderen kunnen troosten en bemoedigen.[5]

Laten we proberen een goed voorbeeld van Gods liefde te zijn.

1. Zie 1 Thessalonicenzen 5:18
2. Spreuken 18:14
3. Zie Mattheüs 27:46
4. Zie 1 Samuel 16:7; Johannes 7:24
5. Zie 2 Corinthiërs 1:4

HET ONBAATZUCHTIGE LEVEN

Door Peter Amsterdam

Onbaatzuchtigheid heeft niet altijd met het geven van geld te maken. Het is soms zelfs gemakkelijker om geld te geven dan onszelf. Om iemand anders onze tijd te geven, onze aandacht, ons medeleven en onze gebeden, is het noodzakelijk dat we “echt” zijn. We moeten iemand de hand reiken, begrijpen, met hem meeleven en er ook iets aan doen. Vaak is het zo dat die opoffering van tijd het hem juist doet, zoals het opgeven van onze vrije dag om deel te nemen aan het werk voor een plaatselijk liefdadig doel of iemand te bezoeken als hij ziek is.

Het gaat niet enkel om geld. Het gaat om hetgeen we geven vanuit ons hart, uit liefde.
Er is een mooi verhaal over een zendeling die onderricht gaf in Afrika. Voor kerstmis had hij zijn leerlingen verteld over het gebruik dat Christenen hadden om elkaar cadeaus te geven op de verjaardag van Jezus, als blijk van hun vreugde.

Op kerstmorgen werd de zendeling verrast met een zeeschelp van luisterrijke schoonheid. Toen de gever werd gevraagd waar hij zo’n buitengewoon mooie schelp had gevonden, zei de man dat hij kilometers ver naar een baai was gelopen, de enige plaats waar je zulke schelpen kon vinden.
“Dat vind ik geweldig, dat je zo ver bent gegaan om dit prachtige geschenk voor me te halen,” riep de onderwijzer uit. De ogen van de man begonnen te stralen en hij antwoordde: “Lange wandeltocht hoort bij geschenk.”
We hebben allemaal een veelheid aan mogelijkheden om anderen te helpen. Er staat in de Bijbel: “Laat ieder zoveel geven als hij zelf besloten heeft, zonder tegenzin of dwang, want God heeft lief wie blijmoedig geeft.”1 Laten we om ons heen kijken om manieren te vinden om anderen iets te geven en dat tot een gewoonte maken. Het geven van onze tijd, onze diensten en onze financiën zou een onderdeel moeten zijn van onze persoonlijke gedragscode. Dan zullen we merken dat het ons aan niets zal ontbreken, want God zal ons rijkelijk teruggeven en dan wordt ons leven van onbaatzuchtigheid een gezegend leven. Het zal je nooit spijten dat je gegeven hebt, niet in dit leven, noch in het hiernamaals.

Wanneer je Christelijke liefde verder gaat dan een preek en jij een levend voorbeeld wordt van de gulheid van Jezus, Zijn zorgzaamheid en medeleven, is het net alsof je de werkkleding van de liefde hebt aangetrokken en begonnen bent iets moois te bouwen. Dat is het soort praktische dagelijkse liefde waar mensen van opkijken, want het is een levend voorbeeld van de onvoorwaardelijke liefde van Jezus.

1. 2 Korinthiërs 9:7 NBV

IEMAND KIJKT TOE

Door Kevin Sosa

Terwijl ik me naar mijn afspraak haastte kwam ik langs een sjofele bedelares met een kindje op de arm. Dat is iets dat je dagelijks tegenkomt in Caracas, Venezuela, waar dit plaatsvond. Geef haar maar iets. Dat was de innerlijke stem van Jezus. "Maar ze ziet er uit alsof ze het aan drugs gaat uitgeven" protesteerde ik terwijl ik doorliep.
Koop dan iets te eten voor haar.

Ik kwam juist langs een kraampje waar hotdogs verkocht werden. Oké, dan doe ik het voor U.

Ik bestelde haastig een hotdog en liep terug om die aan haar te geven. Ik vertelde haar dat Jezus van haar hield en ik stelde voor dat ik voor haar zou bidden. Dat wilde ze en toen bogen we onze hoofden en baden midden op straat.

Een paar dagen later bleef ik staan bij hetzelfde kraampje om voor mezelf een hotdog te kopen, maar de verkoper wilde niet dat ik er voor betaalde. "Ik heb gezien wat je laatst deed," zei hij. "Niet alleen kocht je een hotdog voor een dakloze vrouw maar je hebt ook nog met haar gebeden. Ik sta al 15 jaar op deze plaats. Er komen elke dag duizenden mensen langs mijn kraam maar zoiets heb ik nog nooit gezien! Jij hoeft niet meer te betalen als je hier komt eten." Net zoals die hotdogverkoper kijkt God ook altijd toe en "jullie Vader die in het verborgene ziet, zal je ervoor belonen."[1]

Om over na te denken

"Heb de Heer, uw God, lief met heel uw hart en met heel uw ziel en met heel uw verstand. Dat is het grootste en eerste gebod. Het tweede is daaraan gelijk: heb uw naaste lief als uzelf. Deze twee geboden zijn de grondslag van alles wat er in de Wet en de Profeten staat."
De woorden van Jezus, Matteüs 22:37-40 NBV

Alles wat u doet, moet u met liefde doen.
– 1 Korintiërs 16:14 NBV

Een Christen toont ware nederigheid door het tonen van de zachtaardigheid van Christus, altijd klaar te staan om anderen te helpen, vriendelijke woorden uit te spreken en onbaatzuchtige daden te doen, waardoor de meest gewijde boodschap die tot de wereld gekomen is wordt verheven.

EEN WONDER IN NEW YORK

Door Joyce Suttin

Ik had een paar moeilijke maanden achter de rug. Ik wilde zo heel graag een kindje hebben, een baby'tje dat ik in mijn armen kon houden, een kindje dat van mij was. Ik had twee miskramen gehad. Ik had God ervoor uitgekafferd en ik had gezegd: "Kijk eens wat U deed toen ik op U vertrouwde. Ik dacht dat U mijn gebed zou beantwoorden en mij een baby zou geven?" Ik kwam er maar niet overheen.

Maar vandaag moest ik verder, fysiek gezien tenminste. Mijn man en ik waren aan het verhuizen naar New York, waar we gingen werken bij een missiepost in een achterbuurt. Ik had verandering nodig. Mijn man, Dan, was vooruit gereisd naar de flat van zijn ouders in Manhattan, en ik had een omweg genomen via Boston om een kind dat een tijdje bij ons gelogeerd had terug te brengen naar zijn ouders. Tijdens de lange busrit leunde ik tegen het raam. Ik huilde. Mijn dokter had gezegd dat mijn laatste zwangerschap maar een schijnzwangerschap was geweest; de symptomen zaten alleen maar in mijn hoofd. Dat was een vernederende slag geweest; ik was ervan overtuigd geweest dat ik in verwachting was!

Nu wist ik niet meer wat ik wilde. Terwijl ik mijn draai probeerde te vinden in de bus begon ik te twijfelen aan alles wat ik altijd geloofd had en waarin ik anderen aangemoedigd had. Wat moest ik eigenlijk in het missiewerk? Hoe kon ik anderen wijsmaken dat ze op God moesten vertrouwen als ik zelf geen spatje geloof had? Mijn leven zakte als een pudding in elkaar.

Na een rit die eeuwig leek te duren kwamen we aan op het busstation van New York City. Ik was al een paar keer in New York geweest om bij Dans ouders op bezoek te gaan, maar iedere keer werd ik weer door die stad overweldigd. De stad was te groot, te druk en te onpersoonlijk. Ik liep er meestal rond als een toerist; ik keek constant naar boven. Maar ik was niet naar de wolkenkrabbers aan het kijken. Ik zocht een stukje blauwe lucht.

Ik vond een telefooncel en belde het nummer van mijn schoonouders; ik verlangde ernaar om Dans stem te horen. De weinige muntjes die ik nog op zak had werden een voor een opgeslokt door kapotte telefoons, maar dat deerde me niet. Nog eventjes en dan zou Dan me ophalen. Toen ik eindelijk een telefoon vond die het wel deed en ik het nummer ingetoetst had, werd er niet

opgenomen. Ik ging een kop koffie drinken en probeerde het weer. Nog steeds geen antwoord.
Het begon al donker te worden. Ik voele me klein en eenzaam. De lichten van de stad vermengden zich met mijn tranen die weer in mijn ogen opwelden. Nog maar eens bellen. Ik ging de telefooncel weer binnen. Niemand nam op. Hier was ik niet op voorbereid. Ik had niet duidelijk genoeg met Dan afgesproken hoe laat ik aan zou komen. Ik wist het adres van zijn ouders niet, en wist ook niet hoe ik er moest komen. Bovendien was er niemand thuis. Ik had alleen het adres van de missiepost in de achterbuurt waar we zouden gaan werken, ook wel Hell's Kitchen (de keuken van de hel) genaamd. De angst begon zich meester te maken van mijn gedachten terwijl ik weer naar buiten ging en een taxi aanhield. Toen ik de taxichauffeur het adres van de missiepost gaf zei hij nors: "Nee toch?" Hij zette zijn meter aan en reed weg. De meter scheen sneller te draaien dan de banden, terwijl we door het drukke verkeer ploegden. Ik haalde mijn portemonnee tevoorschijn en telde de biljetten nog een keer.
Het bedrag dat op de meter stond liep razendsnel op en kwam gevaarlijk dicht in de buurt van wat ik nog op zak had. Toen ik in de taxi stapte had ik geredeneerd dat ik wel wat geld van de missiepost zou kunnen lenen als de taxi te duur was, maar de moed zonk me in de schoenen. Ik was nergens meer zeker van. Ik leunde naar voren om de chauffeur beter te kunnen zien in het licht van de straatlantaarns. Hij had harde lijnen op zijn gezicht, als van een ex-boef of bendelid. Ik moest weer denken aan zijn norse toon toen ik hem het adres gegeven had. Toen viel mijn blik op een enorm litteken dat tot halverwege zijn nek liep. Dit was niet bepaald het soort man waar je een gezellig praatje mee maakte. De meter liep ondertussen vrolijk door en terwijl ik weer achterover leunde in mijn stoel stond er nu meer op de meter dan ik bij me had. Wat was ik begonnen? Ik had meer geduld moeten hebben. Ik had in het busstation moeten wachten en ik had moeten blijven bellen. Ik dacht aan alle dreigende koppen die ik in kranten gelezen had over taxichauffeurs die vrouwelijke passagiers mishandelden en kidnapten. Ik had een verschrikkelijke fout begaan! Toen deed ik iets wat ik al veel eerder had moeten doen. Ik vergat mijn boosheid tegen God en ik bad: "Heer, ik zit in de penarie! Laat me alstublieft zien wat ik moet doen... Moet ik hem vragen om te stoppen zodat ik ergens midden in New York sta waar ik de weg niet ken? Hij ziet er niet uit alsof hij me zou begrijpen of medelijden met me zou hebben. Vergeeft U mij alstublieft mijn stommiteiten en mijn slechte houding tegenover U. Bescherm me en laat me zien of ik iets kan doen om U te helpen om mij veilig op de plaats van bestemming aan te laten komen."
Het antwoord kwam als een donderslag in mijn gedachten. "Vertel die man over Mij; alles hangt er van af." Voordat ik de tijd kon vinden om tegen te sputteren haalde ik diep adem en begon ik. "Ik moet u iets bekennen. Deze taxirit kost veel meer dan ik verwacht had en ik heb niet genoeg geld bij me om er voor te betalen. Ik had eerder mijn mond open moeten doen. Ik ben op weg naar een missiepost waar mijn man en ik gaan werken.
Ik ken New York niet en ik wist niet hoe lang het zou duren, het spijt me. Als we aankomen zal ik naar binnen rennen om wat meer geld te gaan halen. Mijn man en ik proberen te leven zoals Jezus, we prediken het evangelie aan iedereen die we tegenkomen en we vertrouwen erop dat Hij iedere dag in onze noden voorziet." Ik ging verder; Jezus gaf me de woorden die ik moest spreken. "Weet u, er zijn zoveel mensen die Jezus' liefdevolle genezende hand nodig hebben. Hij heeft alle antwoorden die we nodig hebben. Hij kan elke pijn wegnemen, elk gebroken hart genezen. Zijn antwoord is maar een gebed van ons verwijderd. Heeft u Jezus ooit in uw hart

gevraagd?"
Er volgde een lange, beklemmende stilte. Toen hoorde ik een kuch, daarna gesnik. Ik boog me voorover en zag een traan over de wang van de chauffeur rollen. "Mijn grootmoeder nam me altijd mee naar de kerk toen ik nog klein was," begon hij met een lage stem vol emotie. "Zij praatte altijd tegen me over Jezus. Ik bad zelfs met haar. Maar toen ging ze dood en sinds die tijd heeft niemand ooit meer over Jezus gepraat. U heeft gelijk. Er zijn zoveel mensen die genezen moeten worden. Ik heb ook genezing nodig. Ik heb een vreselijk leven geleid. Mijn grootmoeder zou zich zo schamen voor al het slechte wat ik heb gedaan. Ik geloof niet dat Jezus me nu zou vergeven."
Nu was het mijn beurt om mijn tranen weg te slikken. "Jezus hing aan het kruis tussen twee misdadigers. Een van hen vroeg om vergiffenis en toen zei Jezus: "Vandaag zult gij bij Mij zijn in het paradijs." Jezus zei eens dat Hij niet gekomen was om tegen de goede mensen te preken of tegen de mensen die dachten dat ze Zijn hulp niet nodig hadden. Hij predikte tot de dronkelappen en de prostituées, de mensen die wisten dat ze Hem nodig hadden. Hij staat ook voor jou klaar. Alles wat je hoeft te doen is Hem vragen om je te vergeven en dan doet Hij dat. Hij vergeeft alles." Mijn eigen recente verleden flitste door mijn hoofd;

mijn twijfels en mijn onmacht om te blijven vertrouwen op de Heer toen alles zo verkeerd leek te gaan. "Hij kan ons zelfs vergeven als we aan Hem twijfelen," zei ik, met gebroken stem. "Als we op een punt komen dat we ons realiseren dat we Hem in ieder detail van ons leven moeten vertrouwen, wanneer we het feit accepteren dat Hij precies weet wat we nodig hebben en onze gebeden zal beantwoorden op het moment dat Hij weet dat het beste is, dan kan Hij de grootste wonderen doen."
We kwamen bij de missiepost aan; hij stapte uit en hielp me met mijn bagage. Ik sloeg mijn armen om hem heen en ik zei dat Jezus altijd bij hem zou zijn. Hij wachtte tot er iemand naar buiten kwam om me te begroeten en toen reed hij lachend en zwaaiend weg. Ik hoefde niet naar binnen te rennen om geld te lenen, want hij wilde geen geld van me hebben. Zo kwam ik veilig op mijn bestemming. Ik kreeg eindelijk contact met mijn man; hij zei dat het hem speet dat hij niet in de buurt van de telefoon was gebleven. Hij had me later verwacht. Ik vertelde iedereen over de taxichauffeur. "New Yorkse taxichauffeurs staan bekend als bikkelharde figuren," zeiden ze. "Die geven geen gratis ritjes weg." Het moest een wonder geweest zijn. Maar ik wist dat het wonder niet de gratis taxirit geweest was. Het wonder was dat er twee mensen waren die allebei dichter bij God moesten komen en dat die twee mensen allebei Zijn liefdevolle aanraking gevoeld hadden. De tranen die langs de wangen van de ogenschijnlijk zo harde taxichauffeur hadden gelopen hadden me dat laten zien. De woorden die God mij voor Hem gaf waren de woorden die ik zelf moest horen. God had hem mij gestuurd.

P.S. Niet lang daarna begon ik ook veranderingen te voelen in mijn lichaam. Er was iets aan het groeien. Het was het nieuwe leven waar ik voor gebeden had.

<< >>

HET BLAD OMSLAAN

Door Steve Hearts

Eén ding in het leven dat moeilijk te aanvaarden valt is dat we, als we de toekomst volledig willen omarmen, niet alleen het verre verleden moeten achterlaten, maar ook recentere gebeurtenissen. Dit kan vooral moeilijk zijn bij een hele grote overgang, zoals een relatie met iemand verbreken, of van baan of huis veranderen.

Het helpt mij om te bedenken dat het leven uit bladzijden bestaat die moeten worden omgeslagen. Het is onmogelijk om een heel boek te lezen zonder de bladzijden om te slaan, wat betekent dat ieder hoofdstuk afgesloten moet worden voordat er een nieuw kan beginnen.

Omdat ik blind ben, lees ik gedrukte boeken met behulp van een app die een foto maakt van iedere bladzijde waar ik de camera boven houd en dan wordt die voorgelezen met een digitale stem. Net zoals lezers die kunnen zien moet ik naar de volgende bladzijde gaan om verder te gaan met het verhaal.

Mijn leven lang heb ik een heleboel veranderingen meegemaakt waarbij de bladzijden moesten worden omgeslagen. Ik ben meer dan 36 jaar werkzaam geweest in de zending en ben vaak verhuisd met ons gezin. Vaak moest ik een bediening achterlaten waar ik persoonlijk veel in had gestoken, en hechte vriendschappen, om weer opnieuw te moeten beginnen in een nieuw, onbekend gebied. Ik aarzelde altijd even in het begin en had vaak gemengde gevoelens over alles. Maar ik slaagde er steeds in de bladzij om te slaan en verder te gaan met mijn levensverhaal. Uiteindelijk was ik altijd blij dat ik nieuwe vriendschappen had gesloten en nieuwe doelstellingen had bereikt, wat niet gebeurd zou zijn als ik niet bereid was geweest de bladzijde om te slaan.

De Bijbel staat vol met verslagen over mensen die een heleboel bladzijden moesten omslaan om Gods roeping voor hen te vervullen, van Abraham tot Jezus.

Sta je zelf voor het afsluiten van een hoofdstuk in je leven? Ik hoop dat je hierdoor aangemoedigd bent om vol geloof de bladzijde om te slaan, in de wetenschap dat Hij die het boek van je leven heeft geschreven de hele tijd bij je is geweest en bij je zal blijven tot aan het einde.[1]

1. Zie Mattheüs 28:20.

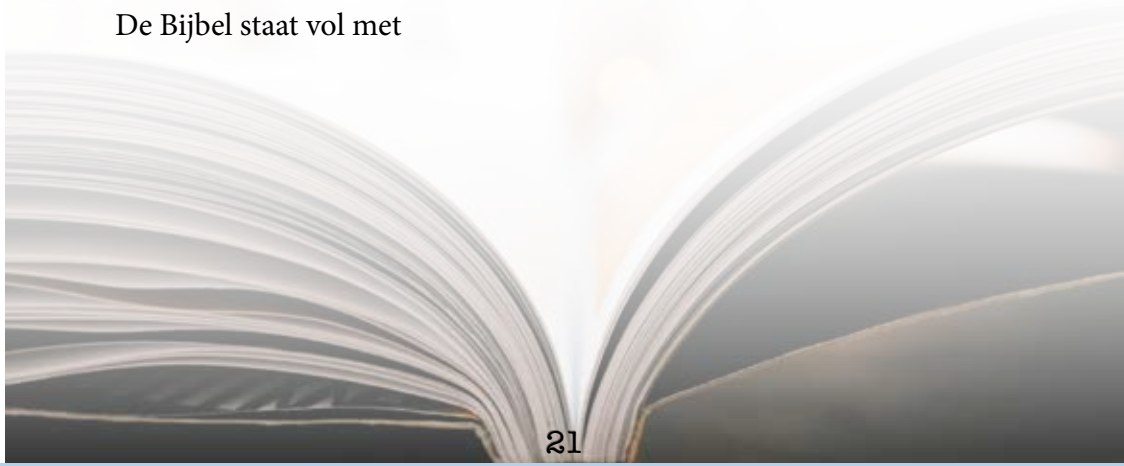

Een nieuwe bestemming

Door Koos Stenger

Op een avond was ik een YouTube filmpje aan het bekijken waarin kleurige, complexe constructies getoond werden. Het waren piepkleine huisjes, nauwelijks groter dan hondenhokken met deuren, ronde raampjes en schuine daken waar het regenwater af kon lopen. Er zaten wielen onder zodat ze verplaatst konden worden. Ze zagen er best gezellig uit.

Maar bij nader onderzoek bleek het dat het helemaal geen hondenhokken waren, maar onderkomens voor daklozen in Oakland. Ze bestonden voor 100% uit afval. Afval kan tenslotte opnieuw gebruikt worden. Deze huisjes zijn onderdeel van een project dat gestart is door een kunstenaar, Gregory Kloehn die de daklozen een eigen plekje wil geven. Gregory Kloehn haalt overal illegaal gestort grofvuil van de straat; meubelen en allerlei materialen waar hij huizen van maakt voor daklozen. Sommige bouwsels zijn ware kunstwerken. Het stelt misschien niet zoveel voor vergeleken bij een luxe villa met een goed onderhouden tuin, maar voor een dakloos persoon is het een wereld van hoop en licht. En in dit geval wordt er ook nog eens afval gebruikt om die hoop en dat licht tot stand te brengen.

Ik dacht die avond nog een tijdje na over dat project. Die man is bereid om zijn talent op een creatieve manier te gebruiken om een verschil te kunnen maken. God heeft ons allemaal bijzondere talenten gegeven, en als we ze aan God overgeven, hoe klein ze ook mogen lijken, zal God ze gebruiken. Voor Hem zijn we allemaal gelijk en is iedereen belangrijk.

Ik moest er ook aan denken dat wat voor de een afval is, voor de ander een schat kan zijn. Toen ik nog in Brazilië woonde zette ik mijn oude leren laarzen buiten het hek, met het idee dat iemand ze misschien nog wel zou willen hebben. Er zat een enorm gat in een van de zolen, maar binnen een minuut waren de laarzen verdwenen.

Het opnieuw gebruiken van afval kan een interessant onderwerp zijn, vooral als je nadenkt over wat Jezus me liet zien: 'Dat geldt ook voor jou. Hebben de mensen niet eens gedacht dat jij ook een waardeloos stuk afval was, maar toen stapte Ik je leven binnen en heb Ik je weer bruikbaar gemaakt.'

En dat is waar. Ik moest weer denken aan de tijd dat ik zelf verloren was; ik was in de war en tastte in het duister. Ik kon nergens heen. Dat was een tijd waarin ik geen geloof had en geen licht. De mensen hadden geen hoop voor me. Ik kon ze haast horen denken: "Arme jongen. Hij is nergens goed voor." Maar Jezus zei: "Ik kan je opnieuw gebruiken. Ik kan iets moois van je maken." En dat heeft Hij gedaan.

Wat wil ik hiermee dus zeggen? Bij alles wat we doen, moeten we de waarde van de dingen in gedachten houden. Deze wereld moet schoongemaakt worden zodat we hem weer kunnen gebruiken en Gods koninkrijk op aarde kan komen. Jezus zei: "Laat daarom ook uw licht voor de mensen schijnen. Als zij dan de goede dingen zien die u doet, zullen zij uw hemelse Vader eren."

Mattheüs 5:16

EEN ECOLOGISCH ZANDKORRELTJE

Door Gabriel García V.

Wanneer je aan het milieu en de klimaatsverandering denkt is het heel gemakkelijk om het onderwerp direct uit je hoofd te zetten en te besluiten dat er toch niets aan te doen is. Of misschien laad je de verantwoordelijkheid maar liever op de schouders van anderen, want dan ben je ook van je verplichting af. Maar God heeft ons de verantwoordelijkheid gegeven om voor Zijn schepping te zorgen; niet alleen uit plicht, maar vooral uit liefde voor Hem en Zijn schepselen.

"God, de Heer, bracht de mens dus in de tuin van Eden om die te bewerken en erover te waken."[1] Dat is de belangrijkste factor die me gemotiveerd heeft om meer ecologisch bewust te worden.

Als je naar de wereld kijkt en alle schade die het milieu heeft geleden, word je weleens bedroefd en ontmoedigd, of zelfs bang. Het is ook zeer menselijk om te zeggen: "Laat iemand anders het maar doen, zoals de regering of de grote bedrijven. Laat die er maar voor opdraaien, want die hebben het grote geld en het is tenslotte hun verantwoordelijkheid."

Maar er zijn een heleboel manieren waarop je een verschil kunt maken en daar heb je niet altijd veel invloed of geld voor nodig. Denk maar eens aan Olivia Bouler. Toen ze 11 jaar was begon ze vogels te tekenen en verkocht ze haar tekeningen op veilingen om op die manier financieel te helpen bij het opruimen van een olieramp in de Golf van Mexico.
Positieve daden hebben kracht en werken aanstekelijk.

Daden spreken luider dan woorden en als je verandering wilt, begin dan bij jezelf. Van toespraken over het milieu kunnen bij de mensen de stekels overeind gaan staan, maar milieuvriendelijke daden kunnen anderen aanmoedigen om zelf ook positieve veranderingen aan te brengen. In Chili, net als in een heleboel andere landen, hebben ze geen vuilnisbakken met verschillende kleuren voor de diverse soorten afval. Maar dat weerhoudt Hans, mijn Duitse buurman er niet van alle blikken en flessen in de buurt op te halen en ze zelf naar een afvalpunt te brengen.

En laten we niet vergeten dat een vriendschappelijk gebaar tegenover de mensen om ons heen daar ook bij hoort. Een aanmoedigend woord voor de man van de plantsoenendienst, een welgemeend bedankje aan het adres van de dame die tactvol moet omgaan met moeilijke persoonlijkheden in een wachtrij van het ziekenhuis, een vriendelijke groet voor de man die het klantentoilet van het winkelcentrum schoonmaakt. Laten wij zelf de verandering zijn die we willen zien.

1. Genesis 2:15 NBV

Vraag de Vredevorst vandaag nog in je hart:
Lieve Jezus, dank U dat U op aarde bent gekomen om me te laten zien wie God is en dat U voor me gestorven bent. Kom alstublieft in mijn leven en geef mij Uw vrede. Nu in dit leven en in de wereld die komt.
Amen.

DE VREDESTICHTER

Door Marie Alvero

Tijdens de Bergrede[1], een van de meest geciteerde toespraken aller tijden, zei Jezus: "Gelukkig de vredestichters."

Wat is een vredestichter eigenlijk? Een vredestichter is iemand die tussenbeide komt in een situatie waarbij de mensen gespannen of kwaad zijn en de rust verstoord dreigt te worden. Een vredestichter schept dan rust. Dat is moeilijk en er is moed voor nodig.

In de tijd van Jezus leden de mensen onder het Romeinse juk en de vrede was zeer oppervlakkig en flinterdun. Er hoefde maar weinig te gebeuren om een oproer of ordeverstoring te creëren. Zo is het in deze tijd ook, waarin het schijnt dat ieder nieuwsbericht een sociale mediaoorlog veroorzaakt die wordt uitgevochten door boze mensen met immer tegenstrijdige opinies.

Ik dacht altijd dat een vredestichter een bemiddelaar was, waarbij het doel was beide partijen over te halen een compromis te sluiten en tot een overeenkomst te komen. Als ouder weet ik hoe dit soort 'vrede' in elkaar zit. Het is een situatie waarbij je alleen geeft om er iets voor terug te krijgen en goede wil heeft er niet veel mee te maken. Het is het soort vrede dat in stand gehouden wordt door regels en toezichthouders en die uit elkaar valt zodra het er op lijkt dat een van de partijen zich niet aan de regels gehouden heeft.

Als vredestichters is het niet onze belangrijkste taak mensen van idee te laten veranderen. Jezus zei niet: "Gelukkig de opinieveranderaars of de winnaars van een meningsverschil." Gregory Boyle, een katholieke priester die zijn leven heeft gewijd aan het beinvloeden van de leden van het misdaadcircuit in Los Angeles heeft iets gezegd dat ik heel toepasselijk vind: "Morele verontwaardiging leidt niet tot oplossingen, we worden er juist door geremd. We kunnen dan niet meer zoveel medeleven tonen aan leden van onze gemeenschap die er toch eigenlijk ook bij horen, wat ze ook gedaan hebben."

Dat zijn de woorden van een ware vredestichter die verder gegaan is dan alleen maar de orde bewaren en die het moeilijke werk begonnen is van het smeden van vredesbanden en me heeft geïnspireerd de mogelijkheden in mijn eigen wereld te ontdekken om anderen vrede te brengen door hen lief te hebben en daardoor goede wil te creëren.

1. Zie Mattheüs 5-7

DE MAN MET HET GRIJZE KOSTUUM

Door Li Lian

John zuchtte nog eens terwijl hij zijn boodschappenwagentje een stukje verder duwde in de rij voor de kassa en voor de derde keer zijn telefoon pakte om te zien hoe laat het was. Al veertig minuten stond hij daar! Hoe lang ging dit nog duren? Er was een technische storing opgetreden bij een paar kassa's zodat de klanten naar de enige rij geloodst waren waar alles nog werkte. 'Ik heb haast niets in mijn wagentje,' dacht hij. 'Zo haal ik mijn afspraak niet. Het spitsuur komt er ook zo aan…'

Zijn gedachtegang werd onderbroken door een plotselinge drukte achter hem en hij stapte instinctief opzij toen er een zwaargebouwde, overspannen vrouw aan kwam struinen met haar armen vol etenswaren. Ze klaagde luidkeels over het lange wachten en baande zich een weg naar het begin van de wachtrij. Niemand probeerde haar tegen te houden. Maar toen ze bijna bij de kassa was gekomen stak een lange man met een grijs kostuum zijn arm uit en hield haar tegen. De vrouw stond stil en nu wachtte iedereen af wat er zou gebeuren.

"Mevrouw," begon de man op rustige toon, "we zijn het wachten allemaal zat. Sommige mensen hebben afspraken waar ze naar toe moeten, er zijn kinderen die afgehaald moeten worden van school en er zijn zelfs mensen die op tijd op het vliegveld moeten zijn." Hij stopte even. "Niemand kan er iets aan doen. Alles wat we kunnen doen is rustig afwachten. Wilt u alstublieft weer op uw plaats in de rij gaan staan?"

De vrouw keek in het rond naar de rij vermoeid uitziende klanten die zwijgend hun beurt afwachtten en beet toen op haar lip. Ze draaide zich om en liep langzaam terug naar haar aanvankelijke plaats in de rij.

Iedereen slaakte inwendig een zucht van verlichting dat de rust was weergekeerd.

De rij kroop tergend langzaam voort. Toen de man echter aan de beurt was draaide hij zich om en riep tegen de vrouw dat ze voor mocht gaan.

De vrouw liet haar boodschappen bijna vallen. De klanten gingen opzij om haar door te laten. Ze strompelde naar het begin van de rij, terwijl ze haar verontschuldigingen mompelde en ze bedankte de man, die verder niets meer zei. Ze rekende haar boodschappen af en verdween, en vanaf dat moment verliep alles zonder problemen.

Terwijl John nog nadacht over het tafereel dat zich had afgespeeld moest hij denken aan iets dat hij die ochtend had gelezen: "Behandel iedereen met respect, ook degenen die onbeschoft tegen je zijn. Niet omdat zij aardig zijn, maar omdat jij het bent."

Hij was juist getuige geweest van een sprekend voorbeeld daarvan.

<< >>

DE BERGEN EN DE DALEN

Woorden van Jezus

In je geloofsleven heb je zowel hoge bergen beklommen als diepe dalen door gelopen. Soms kwam je ogenschijnlijk in een diepe put terecht waar je uit moest klimmen, om weer opnieuw te beginnen. Je hebt je weleens afgevraagd waarom je met de dieptepunten te maken kreeg en moest falen of een eind naar beneden moest vallen. Zo'n val kan pijnlijk zijn en je moet veel moeite doen om overeind te krabbelen en de hoogte weer te beklimmen om verder te gaan met je reis.

Als alles donker is en je niets kunt zien, wanneer alles om je heen verloren lijkt te zijn of wanneer er problemen zijn waar je geen oplossing voor kunt vinden, roep Mij dan en vertrouw erop dat Ik oplossingen kan vinden.

Beschouw de tegenslagen, de beproevingen of de problemen dus niet als een nederlaag, maar beschouw ze als een springplank naar groei en vooruitgang. Als je die uitdagingen en beproevingen niet hoefde te ondergaan zou je in de verleiding komen om je gemakje ervan te nemen en niet meer proberen om vooruitgang te boeken. Je kunt er van op aan dat Ik bij je ben en dat Ik, als je Mij aanroept, je zal helpen met sprongen vooruit te gaan naar een kringloop van vooruitgang en overwinningen.